

DE SLEUTELDRAGER

Charlotte de Winter

Hoofdstuk 1

Finlay parkeerde zijn auto aan de achterkant van de kleine Engelse begraafplaats en glipte door een gat in de haag het terrein op. De tintelingen en prikkels kropen meteen als giftige slangen over zijn huid en hij moest de neiging om om te keren onderdrukken. Hij koos het pad dat hem langs oude grafzerken en bankjes met naamplaten naar de rand van de begraafplaats leidde. De late voorjaarszon versterkte de geur van klimrozen en verse aarde, maar hij had geen oog voor klimrozen of de lieflijke omgeving. Hij bleef staan in de schaduw van een hoog stenen grafbeeld van een gevleugelde engel en keek om zich heen. Dit voldeed.

Hij was bewust een half uur te vroeg gekomen om een geschikte plek te vinden. Zo kon hij de begrafenis volgen en de mensen observeren zonder zelf gezien te worden. Ongeduldig trommelde hij met zijn vingers tegen zijn been terwijl hij wachtte. Hij had een hekel aan begraafplaatsen, ook al was deze mooi aangelegd en kon hij wel bewondering opbrengen voor het Middeleeuwse kerkje. Maar begraafplaatsen lieten hem dingen voelen die hij niet wilde. Irritante energieschokjes, onderhuidse kriebels en...

'Snediam Enin.'

Met een ruk draaide Finlay zijn hoofd naar degene die achter hem was komen staan. *Verdomme, niet nu.* 'Ga weg.' Hij draaide zich weer om en wenste met alles wat hij in zich had dat de gedaante zou verdwijnen.

Vanuit zijn positie zag hij de auto van de begrafenisondernemer arriveren. Zes dragers hesen een mahoniehouten kist op hun schouders en liepen langzaam naar het open graf. In de stoet die volgde herkende hij de ouders, de collega's en enkele vrienden. Zijn blik gleed over de mensen en stopte bij een van de twee jonge vrouwen die direct achter de kist liepen. *Dáár ben je dan. Eindelijk!*

Het had hem lichtelijk verbaasd dat er was gekozen voor deze kleine begraafplaats. Hij had gedacht dat hij vandaag bij het nieuwe crematorium had moeten zijn, verderop in het district. Dat leek beter te passen bij de indrukken die hij had gekregen van de man en zijn familie.

Het belangrijkste familielid, de vrouw van de overledene, had hij echter nog niet gesproken. Tot zijn frustratie. Hij vermoedde dat zij degene was die had gekozen voor deze begraafplaats in het dorp. Indringend bestudeerde hij de jonge vrouw waar hij al een week naar op zoek was.

'Snediam Enin.'

Finlay zuchtte diep en wierp een blik over zijn schouder. Hij kneep zijn ogen half dicht tegen de zon om de gedaante scherper in beeld te krijgen. Hij kende de man, of wat er van over was, niet.

'Ik weet niet wat je zegt. Laat me met rust.' Hier had hij geen tijd voor. Hier had hij géén zin in!

'Snediam Enin!' reageerde de gedaante met duidelijke frustratie.

'Ik begrijp je niet, ik weet niet wat je bedoelt. Zoek maar iemand ánders.' Hij draaide zijn hoofd weer om en zag tot zijn ontsteltenis dat zijn woede nu als blauwe vlammetjes van hem afspatte.

De vrouw die hij bestudeerde keek zijn kant op, maar Finlay wist – hoopte – dat hij te ver weg stond om gezien te worden.

Robyn hield van dagen als deze, zo'n heerlijke zonnige lentedag waar er eigenlijk te weinig van waren. Dagen waarin ze verleid werd om haar wandelschoenen aan te trekken en een stuk te gaan hiken door haar, inmiddels, zo geliefde heuvels. Opgegroeid in het vlakke Nederland waren haar kuitspieren niet voorbereid geweest op de omgeving waar ze nu woonde. Ze kon bijna glimlachen bij de gedachte aan de spierpijnen van zoveel jaar

geleden. Bijna.

De kerkklokken galmden. En omdat ze zo dicht bij de kerk stonden, werd er even niet gesproken. Ze telde de slagen tot aan elf.

Elf uur. Waar was ik vorige week om deze tijd? Toen alles nog anders had kunnen gaan? Toen ik nog de mogelijkheid, de keuze had om dit te voorkomen?

De arm van haar zus verstrakte iets om haar middel en ze werd zich weer bewust van haar omgeving. Opnieuw voelde ze de bekende tinteling over haar rug glijden. De eerste prikkeling had ze gevoeld toen ze de begraafplaats opliep, maar ze had die genegeerd. Willen negeren. Zonder zich te bewegen peilde ze nu haar omgeving, zoekend naar de oorzaak. Ze herkende de bekende energieprikkels van haar familie, vrienden en collega's om haar heen. Maar daar, net buiten haar blikveld, voelde ze wat anders. Iets waar ze niet bij kon, en wat haar een onaangenaam gevoel bezorgde. Ze keek naar de rand van de begraafplaats, waar een blauwe schittering van energie zichtbaar was.

Ze zuchtte vermoeid en liet het peilen los. *Eén ding tegelijk. Laat me vandaag in hemelsnaam één ding tegelijk het hoofd moeten bieden.* Ze had die gedachte nog niet verwoord of ze merkte dat er iemand achter haar kwam staan.

'Snediam Enin!' De stem klonk helder door in haar hoofd.

Ah, een Halfweg. Dat verklaart de tinteling. Een nieuwe, te horen aan de verbastering. Opgelucht en zonder zich om te draaien probeerde ze te voelen wie, of wat, het was.

'Je zult moeten wachten,' sprak ze in gedachten terug.

'Snediam Enin!'

'Je moet echt even wachten. Ik kan je nu niet helpen.'

Haar zus keek haar met een vragende blik aan, kennelijk aanvoelend dat ze was afgeleid.

Robyn schudde haar hoofd en richtte haar blik op de mahoniehouten kist die zes van haar vrienden langzaam in de grond lieten zakken.

Ze hoopte van harte dat het niet haar echtgenoot was die achter haar stond. De echtgenoot die nu dood in die kist lag.